کنفرانس مطبوعاتی

کی‌روش خبرنگاران را غافلگیر کرد
قدرت‌نمایی در پک

کارلوس کی‌روش که این روزها با تیم ملی امید و اعضای کادرفنی‌اش بر سر ساختمان پک وارد جنگی تمام‌عیار شده، روز گذشته کنفرانس مطبوعاتی پیش از بازی با بولیوی را به این مرکز منتقل کرد و به نوعی قدرتش را به رخ کشید. مهم‌تر اینکه کی‌روش روز گذشته سردار آزمون را هم با خودش به کنفرانس مطبوعاتی برد؛ بازیکنی که پس از جام‌جهانی به تیم ملی پشت کرد و با اصرار مرد پرتغالی به تیم‌ملی برگشت! البته این تمام حواشی کنفرانس روز گذشته کی‌روش در پک نبود چراکه او درست زیر عکس سیدجلال حسینی به سوالات خبرنگاران پاسخ داد و کلی هم از او تعریف و تمجید کرد. با مروری بر این مقدمه بد نیست نگاهی هم به مهم‌ترین بخش صحبت‌های آقای سرمربی داشته باشیم.

ماجرای پک

برگزاری نشست خبری در این مکان (پک) دلیل داشت. هر کاری که در زندگی حرفه‌ای انجام می‌دهم همیشه دلیل دارد. دلیل برگزاری نشست خبری امروز در پک این بود که دوستان رسانه‌ای اینجا تشریف بیاورند. به این دلیل که شما افرادی هستید که مستقیماً با مردم و هواداران صحبت می‌کنید و در ارتباطید. می‌خواهم شما این را به مردم منتقل کنید تا آنها هم متوجه شوند شما جزیی از خانواده مهم ما محسوب می‌شوید. این مکان برای تعدادی از افراد محدود ساخته و طراحی نشده، اینجا ساخته شده تا در خدمت فوتبال ایران باشد. خواهش کردم شما امروز اینجا باشید تا این احساس به شما دست بدهد که جزو خانواده ما هستید.

پیراهن‌های ملی

موقعیت و فرصت بازیکنان تیم ملی به نوعی نیست که به‌طور مثال صاحب خانه باشند. در تیم ملی اینگونه نیست، این کاملاً یک نگرش اشتباه است. پیراهن‌های تیم‌های ملی تنها چیزی است که تا ابد باقی می‌ماند. در برهه‌های مختلف زمانی برخی از بازیکنان این شانس را خواهند داشت تا این پیراهن را بر تن کنند. دقیقاً در همین جایی که هستیم، این فرصت را داشتم تا با بازیکنان صحبت کنم. وظیفه اصلی سرمربی تصمیم‌گیری است. اگر دست من بود به جای ۲۳ بازیکن ۴۶ بازیکن را انتخاب می‌کردم. من یا هر مربی دیگری مجبور است ۲۳ بازیکن انتخاب کند. در این صورت مطمئناً یک بازیکن در لیست خواهد بود و یکی خیر، اما این به هیچ عنوان به معنی بی‌احترامی نیست.

سیدجلال و آزمون

شما در مورد بازیکنی صحبت می‌کنید که عکسش بالای سر من (سیدجلال حسینی) است. او تاریخ‌سازی کرد و با بنده هفت سال و نیم در تیم ملی حضور داشت. اما در یک تصمیم سخت، من اعتقاد داشتم برخی از بازیکنان دیگر باید گزینه‌های اول من باشند. اما هیچ‌کس نگفته و تصمیم نگرفته که یک بازیکن را کنار بگذارد یا به او بی‌احترامی کند. در هر لحظه اگر نیاز باشد درهای تیم ملی به روی بازیکنی مانند سیدجلال باز است، به‌خصوص با جایگاهی که او دارد. ما باید به آینده فکر و به جلو حرکت کنیم. اگر رو به جلو حرکت نمی‌کردیم احتمالا الان سردار آزمون اینجا نبود و علی دایی اکنون اینجا نشسته بود. بازیکنان می‌آیند و می‌روند. همان‌طور که سیدجلال گفت باید به این تصمیمات احترام گذاشته شود.

باید تیم جام‌جهانی را حفظ کنیم

مطمئنا هوشمندانه و منطقی نبود که بخواهیم پایه‌های اصلی تیم ملی در جام جهانی و عملکردشان را نادیده بگیریم. باید از آنها استفاده کرد تا در جام ملت‌ها نیز عملکرد بهتری داشته باشند. وقتی تیمی داریم که در جام‌جهانی مقابل اسپانیا و تیم خوب پرتغال کار هجومی انجام می‌دهد و بازیکنانی داریم که کار هجومی خوبی داشته‌اند، مطمئنا در جام ملت‌ها نیز از آنها استفاده خواهیم کرد. دقیقا به همین منظور، بازی تدارکاتی برابر ازبکستان برگزار کردیم و امروز با بولیوی و سپس دیدارهای دیگری خواهیم داشت تا بازیکنان را به آمادگی و شرایط خوبی برسانیم. بیش از ۴۰ سال از آخرین قهرمانی تیم ملی در جام ملت‌ها می‌گذرد. سؤال این است که چرا در ۴۰ سال گذشته نتوانسته‌ایم به موفقیت برسیم. باید خاضعانه بازیکنان را بپذیریم و نقاطی که ما در آنها ضعف داریم را شناسایی کنیم.

امپراتوری عادل و دورخیز شوم تلویزیون
نودلـــرزه!

شائبه‌های روی آنتن نرفتن برنامه تلویزیونی نود به خاطر پخش یک مسابقه نه چندان مهم از لیگ ملت‌های فوتبال اروپا، سرانجام به حقیقت پیوست و بر خلاف روال همیشگی، این دوشنبه در کنداکتور شبکه سوم سیما خبری از برنامه پرطرفدار نود نبود. مدیران شبکه در ظاهر، به حمایت از برنامه عادل فردوسی‌پور می‌پردازند و آن را یک برند مهم در رسانه ملی می‌دانند اما در عمل، رفتار کاملا متفاوتی را به نمایش می‌گذارند. به نظر می‌رسد فردوسی‌پور، حامیان مهم‌اش را در سطح مدیران تلویزیون از دست داده اما او و نود، همیشه می‌توانند جایی بیرون از جام جم روی مهم‌ترین حامیان‌شان حساب باز کنند.

آریا طاری

نشانه‌های جنگ رسانه «ملی» با عادل فردوسی‌پور، حالا آشکارتر از همیشه به‌نظر می‌رسند. در همه‌نزدیک به دو دهه فعالیت نود، مدیران زیادی به مخالفت با مسائل مطرح شده در این برنامه پرداخته‌اند و همواره از سطح اثربخشی آن هراسیده‌اند اما آن‌چه در دوران مدیران جدید شبکه سوم اتفاق می‌افتد، با همیشه متفاوت است. عادل فردوسی‌پور در جریان تولید برنامه «بیست هجده» با آزارهای عجیب و غریبی روبه‌رو شد و پس از تراژدی سفر «کارلوس پویول» به تهران و ممانعت از حضور او روی آنتن زنده، مزد سال‌ها مخاطب جمع کردن برای صداوسیما را به بدترین شکل ممکن گرفت. او با وجود قهر چند ساعته‌اش از استودیوی برنامه، ترجیح داد به سکوت اکتفا کند و تنها چند کنایه کوچک به زبان بیاورد اما همه می‌دانند که نود، «خط قرمز» عادل است و بعید به نظر می‌رسد که او واکنشی به تحرکات زیرپوستی برای لطمه زدن به برنامه نشان ندهد. این اولین بار نیست که فردوسی‌پور و نودش، در چنین شرایط دشواری قرار می‌گیرند. چندین سال قبل پس از انتقادهای مستقیم نود از رئیس وقت سازمان تربیت‌بدنی، ناگهان پیامک‌ها قطع شد و برنامه نیز در زمانی بسیار کوتاه‌تر از همیشه روی آنتن رفت. در آن مقطع زمانی گفته می‌شد نود برای همیشه از تلویزیون جدا خواهد شد اما صندلی عادل تکان نخورد و برخی از «اضافه‌ها» به تدریج ورزش ایران را ترک کردند. شورش مقطعی هواداران استقلال و پرسپولیس علیه عادل برای متهم کردن او به هواداری از تیم رقیب، شکایت نمایندگان مجلس، برخورد تند بعضی از چهره‌های فوتبالی با برنامه و البته ادعاهای کذب در مورد حقوق دریافتی فردوسی‌پور و ثروت شخصی این مجری، بارها نود را از مسیر طبیعی خارج کرده‌اند اما هنر این برنامه تلویزیونی شاید این باشد که هر بار با تکیه کردن به طرفداران و مخاطبان پرشمارش، دوباره برمی‌گردد و پرقدرت‌تر از همیشه به زندگی ادامه می‌دهد.

با وجود برگزار نشدن رقابت‌های لیگ برتر، عادل فردوسی‌پور یک هفته قبل وعده داد که مثل همیشه نود این هفته با پرداختن به موضوعات حاشیه‌ای و البته بحث و تبادل نظر در مورد تیم ملی این هفته به‌صورت زنده پخش خواهد شد اما مدیران تصمیم‌ساز در شبکه سه، نقشه دیگری برای دوشنبه‌شب چیده بودند. شاید اگر این مدیران به رای مردم مراجعه می‌کردند، به سادگی مشخص می‌شد چند درصد از مخاطبان این شبکه به دنبال تماشای نود هستند و چند درصد دیگر ترجیح می‌دهند به جای این برنامه دوئل اسپانیا و انگلیس در لیگ ملت‌های اروپا را تماشا کنند. این بازی نسبتا «معمولی» می‌توانست به راحتی از شبکه ورزش پخش شود اما چرا افرادی که در طول سال تعدادی از مسابقه‌های حساس اروپایی را به‌خاطر همزمانی با برنامه‌های‌شان از دست می‌دهند، ناگهان به این اندازه به پخش یک مسابقه علاقه پیدا می‌کنند؟ حمایت از برنامه‌های ورزشی جانبی در شبکه و تلاش برای جدا کردن چهره‌های شناخته‌شده از تیم عادل فردوسی‌پور، تنها بخشی از قدم‌های مدیران شبکه سه برای ضربه زدن به نود بوده است. برخلاف آن‌چه این گروه تصور می‌کنند، خاموشی نود به‌معنای خاموشی کامل تلویزیون است. شاید آن‌ها باور نداشته باشند اما این برنامه، آخرین حلقه اتصال بسیاری از مخاطبان با رسانه میلی است و اگر نباشد، احتمالا خیلی‌ها برای ابد با آنتن‌های تلویزیون و گیرنده‌های دیجیتال وداع می‌کنند. نود نزدیک به دو دهه برای صداوسیما اعتبار خریده اما شاید وقتش رسیده که از این قاب بیرون بزند و در فضایی مستقل‌تر به نمایش دربیاید. برنامه تولیدی عادل فردوسی‌پور، نماد «سلامت» در فوتبال و تلویزیون ایران است و برخورد با آن، ابدا پیام خوبی را به مردم مخابره نخواهد کرد. اگر سرنوشت سلامت این باشد، طبیعتا هیچ برنامه سالمی دیگر در تلویزیون باقی نخواهد ماند. تلویزیون بدون نود با بحران مخاطب روبه‌رو می‌شود اما نود بدون تلویزیون می‌تواند گلیم‌اش را از آب بیرون بکشد. این برنامه در صورت کوچ به اینترنت، فرصت خواهد داشت تا بدون ممیزی دائمی، رابطه بی‌واسطه‌تری با هوادارانش برقرار کند. شاید خیلی زود، فصل تازه‌ای از امپراتوری عادل آغاز شود اما همه انتظار دارند مجری و تهیه‌کننده نود در این دوران تازه در برخورد با فساد و ناپاکی در فوتبال، مهارناپذیرتر باشد و دیگر با گارد کاملا پایین در مقابل سرمربی تیم ملی حاضر نشود. انفعال عادل در مقابل کارلوس کی‌روش، این اواخر به حداقل رسیده اما عبور از موقعیت خطرناک فعلی، تنها به دست عادلی ممکن خواهد بود که ترس و محافظه‌کاری را کنار بگذارد و به همان مجری جسور گذشته تبدیل شود.

برنامه تولیدی عادل فردوسی‌پور، نماد «سلامت» در فوتبال و تلویزیون ایران است و برخورد با آن، ابدا پیام خوبی را به مردم مخابره نخواهد کرد. اگر سرنوشت سلامت این باشد، طبیعتا هیچ برنامه سالمی دیگر در تلویزیون باقی نخواهد ماند

سوژه روز

آیا لیگ ملت‌های اروپا آنقدر مهم است که نود را به حاشیه براند؟

بهانه عجیب نودزدایی!

همزمان‌شدن مسابقات حساس فوتبال با برنامه تلویزیونی نود، همواره موجب تبعید این بازی‌ها به شبکه ورزش یا پخش نشدن آن‌ها از تلویزیون شده است. تا همین هفته، «نود» عضو جدایی‌ناپذیر کنداکتور صداوسیما بود اما این دوشنبه، لیگ ملت‌های اروپا جای برنامه همیشگی دوشنبه‌شب‌ها را اشغال کرد. مدیران شبکه سوم سیما، عجیب‌ترین دلیل ممکن را برای کنار زدن نود از فهرست برنامه‌های هفتگی‌شان انتخاب کردند. آن‌ها برای پخش مسابقه‌ای مشغول نودزدایی شدند که حتی در خود انگلیس و اسپانیا نیز اهمیت چندانی ندارد. لیگ ملت‌های اروپا ابدا شباهتی به یک تورنمنت ملی بزرگ ندارد. نبردهایی که در جریان این لیگ برگزار می‌شوند، دیدارهای دوستانه‌ای هستند که تنها سر و شکل رسمی گرفته‌اند. اگرچه در نهایت یک تیم در این تورنمنت به جام قهرمانی خواهد رسید اما هیچ تیمی خودش را برای این جایگاه به آب‌وآتش نمی‌زند. تا امروز واکنش‌های منفی به این جام، به مراتب بیشتر از واکنش‌های مثبت آن بوده‌اند.

تجاری‌سازی افراطی فوتبال، ناچار کردن اروپایی‌ها به مسابقه دادن با تیم‌های هم‌قاره و نحوه گروه‌بندی برگزاری این رقابت‌ها، با انتقادهای بسیار زیادی روبه‌رو شده‌اند. حتی سطح بازی‌های لیگ ملت‌ها نیز ابدا فراتر از دیدارهای تدارکاتی عادی نبوده و بعید به نظر می‌رسد جدال اسپانیا و انگلیس نیز از کیفیت چندان بالایی برخوردار باشد. تیم‌ها در چنین رقابتی، بازیکنان‌شان را محک می‌زنند و تغییرات زیادی در ترکیب به وجود می‌آورند. «برنده‌شدن» تنها هدف مهم تیم‌ها نیست و آن‌ها بیشتر به دنبال شناختن ترکیب اصلی‌شان هستند. با این وجود ظاهرا برای شبکه سه رسانه ملی، در شرایط فعلی هیچ موضوعی به اندازه لیگ ملت‌های اروپا اهمیت ندارد!

در مورد این ماجرای عجیب، تنها دو سناریوی احتمالی وجود دارد. نگاه خوشبینانه می‌تواند این باشد که مدیران شبکه به دلیل آشنایی نداشتن با فوتبال روز، لیگ ملت‌های اروپا را با جام ملت‌ها اشتباه گرفته‌اند و برای این رقابت‌ها اهمیتی فراتر از واقعیت قائل شده‌اند. با وجود همه کارشناس‌ها و افراد مطلع به فوتبال در شبکه، این احتمال تقریبا محال به نظر می‌رسد. نگاه بدبینانه این است که آن‌ها از لیگ ملت‌ها به‌عنوان دستاویزی برای هجوم بردن به برنامه تلویزیونی نود استفاده کرده‌اند و این کار را باز هم تکرار خواهند کرد. حتی با وجود تعطیلی لیگ برتر، هنوز مسائل بسیار زیادی برای مطرح شدن در برنامه نود وجود دارد اما این دوشنبه، بدون نود سپری شد تا شاید تلویزیون برای دوشنبه‌های بی‌نود تمرین کرده باشد. اگر این روند ادامه پیدا کند، ممکن است در آینده‌ای نه‌چندان دور، دیدارهای دوشنبه‌شب لیگ جزیره نیز در موارد حساس به نود ترجیح داده شوند و این برنامه از اصلی‌ترین حق‌اش برای رفتن روی آنتن محروم بماند. ظاهرا دست‌هایی در کارند تا عادل و برنامه‌اش را متوقف کنند و این دست‌ها، این بار از آستین لیگ ملت‌های اروپا بیرون آمده‌اند. حتی برگزارکنندگان و ایده‌پردازان لیگ ملت‌ها، هنوز از نتیجه کارشان راضی نیستند و وضعیت این رقابت‌ها را مطلوب نمی‌دانند اما آن‌ها خبر ندارند که در ایران، یک مسابقه از همین جام به مهم‌ترین محصول رسانه‌ای کشور ترجیح داده شده است.

اتفاق روز

تیم ملی ایران ساعت ۱۹:۳۰ امروز به مصاف بولیوی خواهد رفت

دوستانه‌های کی‌روشی

هنوز هم خبری از نام‌های بزرگ و شناخته‌شده دنیای فوتبال در فهرست دیدارهای تدارکاتی تیم ملی ایران دیده نمی‌شود. کی‌روش و پسرها قبل از جام‌جهانی در یک مسابقه شرم‌آور، با تیم ملی «غیررسمی» سیرالئون روبه‌رو شدند؛ تیمی که بعضی از بازیکنان‌اش، فوتبالیست حرفه‌ای نبودند. امیدهای ازبکستان نیز در ورزشگاه آزادی با تیم ملی مسابقه دادند و در مقابل ایران محک خوردند. تونس، الجزایر و ترکیه، رقبای بهتری برای تیم کارلوس به شمار می‌رفتند اما باز هم در قیاس با رقبای سایر تیم‌های آسیایی صعود کرده به جام‌جهانی، ضعیف به نظر می‌رسیدند. تصور می‌شد این روند بعد از جام‌جهانی تغییر کند. مثل همیشه، صحبت از بزرگ‌ترین تیم‌های ملی دنیا برای رویارویی با ایران مطرح می‌شد اما در عمل، فیفادی‌های تیم ملی دوباره با اسم تیم‌های مهجور پر شد. کره‌جنوبی، شیلی و اروگوئه را در برنامه‌اش قرار داده است. ژاپن با اروگوئه و کاستاریکا برای برگزاری بازی به توافق رسید و عربستان و عراق در تورنمنت چهارجانبه عربستان فرصت مواجهه با آرژانتین و برزیل را پیدا کردند. البته که برگزاری لیگ ملت‌های اروپا، شانس تنظیم دیدار دوستانه با تیم‌های اروپایی را برای کشورهای حاضر در قاره‌های دیگر دشوار می‌کند اما تفاوت ایران با رقبای آسیایی‌اش این است که آن‌ها به سراغ قوی‌ترین تیم‌های منطقه آمریکای جنوبی می‌روند و تیم ملی ما با ضعیف‌ترین حریفان ممکن روبه‌رو خواهد شد. ظاهرا کی‌روش بودجه مدنظرش را برای کامل کردن برنامه تیم دریافت نکرده و به همین خاطر به حضور در چنین دیدارهایی تن داده است اما حتی در سال‌های گذشته که مشکلات ارزی کشور به اندازه امروز نبودند، باز هم برنامه تیم ملی در تسخیر رقبای تدارکاتی ضعیف قرار می‌گرفت.

بولیوی و ونزوئلا، نقاط اشتراک زیادی دارند. هر دو با رهبری سیمون بولیوار به استقلال رسیدند، هر دو تیم‌های ملی ضعیفی در اختیار دارند و هر دو، تنها تیم‌هایی به شمار می‌روند که فدراسیون فوتبال ایران قادر است برای برگزاری بازی با آن‌ها به توافق برسد! بولیوی از سال ۱۹۵۰ به بعد، تنها در یک دوره از جام جهانی حاضر بوده است. آن‌ها به‌واسطه ارتفاع ۳هزار متر بالاتر از سطح دریا، در زمین خودی تیم خطرناکی هستند اما بیرون از ورزشگاه اختصاصی، هیچ مزیت ویژه‌ای ندارند. تنها موفقیت‌های بولیوی در کوپاآمه‌ریکا نیز تنها در زمان میزبانی آن‌ها به دست آمده است. این تیم در مرحله مقدماتی جام‌جهانی بین ۱۰ تیم حاضر در منطقه آمریکای جنوبی در رده نهم جدول قرار گرفت و در ۱۸ مسابقه، ۱۲ بار شکست خورد. به‌جز ۳ بازیکن شاغل در لیگ‌های چین، عربستان و آرژانتین، همه مهره‌های دیگر حاضر در اردوی بولیوی در لیگ کشور خودشان توپ می‌زنند. تیم پنجاه‌وهشتم رنکینگ فیفا، به هیچ وجه نمی‌تواند قدرت و استحکام دفاعی ایران را محک بزند. تیم کی‌روش بعد از بازی امشب با بولیوی، با تیم نودم رنکینگ فیفا مسابقه می‌دهد. ترینیدادوتوباگو تنها یک بار در سال ۲۰۰۶ طعم حضور در جام جهانی را چشیده است. آن‌ها با ۱۵ دوره حضور در جام کونکاکاف، هرگز نتوانسته‌اند قهرمانی این رقابت‌ها را تصاحب کنند. ترینیداد در یک دیدار تدارکاتی امارات را شکست داده اما نتیجه را به پاناما واگذار کرده و حتی نتوانسته است تیمی از جزیره دومینیک را شکست دهد. ونزوئلا به‌عنوان سومین رقیب دوستانه تیم کی‌روش در رنکینگ فیفا یک پله بالاتر از ایران ایستاده اما این رتبه، همه حقیقت را در مورد ونزوئلایی‌ها بیان نمی‌کند. این تیم در همه تاریخ هرگز بخشی از جام‌جهانی نبوده و در شرایط فعلی به جز توماس رینکون و روبرتو روسالس، هیچ بازیکن شاخص دیگری در اختیار ندارد. جالب اینجاست که تیم ملی، حدود یک سال قبل نیز با ونزوئلا روبه‌رو شده بود و حالا از بین همه کشورهای دنیا، دوباره باید با همین تیم مسابقه بدهد.